

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.I.20.313/2025/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Karsai Dániel Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Frank Evelyn ügyvéd) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. N.-L. A. bírósági titkár által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 7.Pk.20.021/2025/8. számú végzése ellen a kérelmező részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára legkésőbb e végzés meghozatalától számított 60 (hatvan) napon belül 43 230 (negyvenháromezer-kétszázharminc) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket, amelynek során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

E végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A kérelmező az alperese, egyben (a III. rendű alperessel együtt) a 2023. május 31-én elhunyt korábbi V. rendű alperes jogutódja is volt az eredetileg 1997. február 6-án a Budapesti II. és III. kerületi bíróságon P.20.5../1997. számon indult, majd – egyebek mellett többszöri elkülönítés és félbeszakadás után – a Kúria 2024. szeptember 11. napján meghozott Pfv.V.20.3../2024/12. számú ítéletével befejeződött polgári peres eljárásnak (a továbbiakban: alapügy).

[2] A Debreceni Törvényszék a 7.Pk.20.0../2025. számú eljárásban hozott végzésével 3 045 600 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezte a kérelmezettet a kérelmező által az alapügy 2003. október 8. és 2024. szeptember 11. napjai közötti időtartamára a saját jogán érvényesített kérelme alapján.

[3] A kérelmező a jelen eljárásban az alapügy korábbi V. rendű alperesének jogutódjaként kérte kötelezni a kérelmezettet 4 031 600 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére. Álláspontja szerint a jogelődje perben állásának 10 079 napjára is megilleti a polgári peres

eljárás elhúzóásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) és a polgári peres eljárás elhúzóásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: kormányrendelet) alapján érvényesíthető nap 400 Ft vagyoni elégtétel.

[4] A kérelmezett az elleniratában elődlegetesen kérte a kérelem egészének, másodlagosan annak az 1 420 600 Ft-ot meghaladó részének elutasítását. Az elsődleges hivatkozása szerint a kérelmező jogutódként nem jogosult a vagyoni elégtételre, a másodlagos védekezése szerint pedig a 2009. január 22. és március 4. napjai között eltelt 42 nap, valamint a 2012. április 18. és május 18. napjai között eltelt 30 nap levonása indokolt a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján az alapügy 7175 nap számított időtartamából. Az utóbbi időtartam levonását azért kérte, mert a kérelmező jogelődje már 2012. április 18-án rendelkezett az akkor félbeszakadt eljárás folytatásához szükséges jogerős hagyatékátadó végzéssel, amely alapján aznap kérhette volna az alapügy folytatását.

[5] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 1 429 000 Ft vagyoni elégtételt, amelyet meghaladóan elutasította a kérelmet. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg 78 616 Ft feljegyzett eljárási illetéket és megállapította, hogy 42 332 Ft illeték az állam terhén marad.

[6] A végzés – másodfokú eljárás szempontjából jelentős – indokolása szerint a kérelmező jogelődje esetében (mivel a 2023. május 31-i haláláig állt perben) 7175 nap az alapügy számított időtartama, amelyre a kérelmező mint jogutód jogosult vagyoni elégtételt érvényesíteni.

[7] Ebből nem volt indokolt levonni a 2009. január 22. és március 4. között eltelt 42 nap időtartamot, azonban a kérelmezett megalapozottan kérte a számított időtartam csökkentését a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a 2012. április 18. és május 18. közötti 30 nappal. Ismertette a vonatkozó pertörténetet is azt hangsúlyozta, hogy a kérelmező jogelődjének is érdekében állt az alapügy észszerű időben történő befejezése, és mivel az ekkor félbeszakadt eljárás kapcsán a közjegyző a 2012. április 18. napján kelt és jogerős hagyatékátadó végzést átadta a kérelmező jogelődjének, már ekkor kérhette volna a félbeszakadt eljárás folytatását, és nem csak 30 nappal később, 2012. május 18-án.

[8] Az alapügy számított időtartama ezért 7145 nap volt, mivel azonban a kérelmezőt a jogelődjének hagyatéka 1/2 részben illette meg, ilyen arányban jogosult a vagyoni elégtételre is.

[9] A pernyertesség – pervesztesség 65-35%-ban a kérelmezettre kedvezőbb arányát figyelembe véve kötelezte a kérelmezőt az eljárási illeték megfizetésére a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. §-ának (1) bekezdése alapján, míg a fennmaradó illeték a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján marad az állam terhén a kérelmezett illetékmentessége miatt. Kitért arra is, hogy egyedüli költséget igénylő félként a kérelmező hiányosan számította fel az eljárási költségét.

[10] A kérelmező a fellebbezésben kérte a végzés részbeni megváltoztatását és a kérelmezett marasztalása összegének a 7175 napra számított 2 870 000 Ft-ra történő felemelését, valamint a kérelmezett kötelezését az első- és másodfokú eljárással felmerült költsége megfizetésére. Megsértett jogszabályhelyként hivatkozott a Pevtv. 6. §-ának (1), 7. §-ának (1), valamint 15. §-ának (3) – (5) bekezdéseire. Felülbírálatot egyrészt a 2012. (a fellebbezésben tévesen: 2023.) április 18. és május 18. közötti 30 nap vonatkozásában kért, amellyel összefüggésben a Debreceni Ítéltábla ugyanezen alapüggyel összefüggésben hozott Pkf.I.20.3./2024/2. számú végzésére hivatkozott. Álláspontja szerint a kérelmezett a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) pontja ellenére nem jelölte meg, hogy a jogelődje kellő gondosság mellett mikor került abba a helyzetbe, hogy bejelentse az elhunyt jogutódját. A bíróság a kérelem és ellenirat korlátai között jár el, döntését nem alapíthatja olyan érvekre, amelyekre a kérelmezett nem hivatkozott. Másrészt arra alapította a fellebbezését, hogy bár a jogelődje után anyagi jogi szempontból állagot örökölt, ez eljárásjogi szempontból nem képezi akadályát, hogy a vagyoni elégtétel iránti eljárásban teljes értékű félként lépjen fel. Az alapvető jogok érvényesítése iránti igény ugyanis oszthatatlan jogosultság. Az alapügyben a jogelőd helyébe lépett, így a jogelőddel azonos mértékben tarthat igényt a vagyoni elégtételre. Hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) Verbói kontra Magyarország ügyekben (20795/23, 20800/23. és 20801/23.) hozott döntésére, ahol a kérelmezők azonos jogelőd jogutódaiként érvényesítettek igényt az eljárás elhúzódása miatt és a bíróság mindannyiuk számára teljes kártérítést ítélt meg. Az EJEB gyakorlata a jelen ügyben is irányadó, ezért az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően nem csak a vagyoni elégtétel összegének 1/2 részére jogosult.

[11] A kérelmezett nem tett észrevételt a fellebbezésre.

[12] A fellebbezés megalapozatlan.

[13] Az ítéltábla fellebbezés hiányában [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése] nem érintette az elsőfokú végzésnek a kérelmezettet 1 429 000 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére kötelező rendelkezését.

[14] Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan feltárta az ügy érdemi eldöntéséhez szükséges tényállást, és – a fellebbezés korlátai mellett – helytálló döntést hozott a kérelem részbeni megalapozatlanságról. Döntésének indokaival – ugyancsak a fellebbezés korlátai mellett – az ítéltábla egyetértett, ezért csak a fellebbezésben foglaltak miatt utal az alábbiakra.

[15] Az ítéltábla előtt a jelen üggyel párhuzamosan volt folyamatban Pkf.I.20.3./2025. számon a kérelmezői jogelőd (az alapügy V. rendű alperese) másik jogutódjának vagyoni elégtétel iránti ügye, amelyben a kérelmét és a fellebbezését a jelen eljárásban a kérelmező által előadottakkal közel egyezően terjesztette elő.

[16] Az ítéltábla pedig a Pkf.I.20.3./2025/2. számú végzésében is kifejtette, hogy a vagyoni elégtételt érintően helye van a jogutódlásnak, és a jogutódot eljárásjogi szempontból úgy kell tekinteni, „mintha kezdettől fogva ő járt volna el a perben, amiből az is következik, hogy a jogfolytonosnak minősülő jogutódot megilleti a vagyoni elégtétel iránti követelés. Ennek érvényesítésére azért jogosult, mert az eljárásjogi, teljes körű jogutódlás folytán úgy

kell tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig maga a kérelmező vett volna részt. (BDT2023. 4700, Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.289/2023/2.). A kérelmező jogelődje ugyanakkor csupán napi 400 forint vagyoni elégtételre tarthatna igényt a Pevtv. alapján. Jogutódként a kérelmező és a félként eljáró jogelőd egyéb jogutódai is a jogelőd perbeli részvétele okán jogosultak a vagyoni elégtételre. Az a jogkövetkezmény, hogy az eljárásjogi jogutódlás folytán úgy kellett tekinteni, mintha az eljárásban mindvégig részt vettek volna, nem eredményezheti azt, hogy az elhunyt peres fél jogutódaiként együttesen több vagyoni elégtételre lennének jogosultak, mint amely jogelődjüket összesen megillette volna; a figyelembe vehető napi 400 forint vagyoni elégtétel a jogutódokat ezért összesen illeti meg (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.149/2025/3.). A fellebbezésben hivatkozott EJEb esetjog jelen ügyben nem lehetett irányadó, mivel a László Vipler és mások kontra Magyarország ügyben hozott határozat szerint (6892/22) a felhívott ügyek azon lista részei, amelyek esetében az állam megállapodás keretében vállalt fizetési kötelezettséget a kérelmezők felé; a bíróság határozata csupán annyit tartalmaz, hogy az egyezséget a bíróság tudomásul vette és a kérelmeket további vizsgálat nélkül törölni rendelte a listáról. Csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy az EJEb által megítélt igazságos elégtétel összegére részletes, a kártérítés összegét előre is konkrétan meghatározhatóvá, kiszámíthatóvá tévő szabályozás nem adott, habár a bíróság törekszik a kártérítés összegére standardizált szabályok kialakítására; míg a Pevtv. alapján megítélt vagyoni elégtétel összege a figyelembe vehető napok számának és a kormányrendeletben meghatározott konkrét napi tételnek a szorzata; ekként utóbbi esetben határozható meg egyértelműen, hogy a jogelődöt milyen mértékű vagyoni elégtétel illetné meg.”

[17] Az ítéltábla ugyanezen indokok alapján a jelen ügyben sem látta alaposnak azt a kérelmezői érvelést, hogy a vagyoni elégtételnek a kormányrendelet 1. §-a (2) bekezdésében rögzített összege a jogelőd halála miatt megsokszorozódhatna.

[18] Az ítéltábla az idézett végzésében kitért arra is a jelen fellebbezéssel megegyező jogorvoslati kérelem (továbbá ellenirat és elsőfokú döntés) alapján, hogy „a fellebbezésben felhívott Pkf.I.20.3../2024. szám alatti eljárásban a kérelmezett elleniratában a 2011. november 22. és 2022. május 18. közötti teljes időtartam levonását kérte, amely magában foglalta a félbeszakadás teljes időtartamát, ugyanakkor csak azt adta elő, hogy a kérelmező csak ebben az időpontban jelentette be a jogutódlást. A Debreceni Ítéltábla erre tekintettel rögzítette döntésében, hogy az ellenirat nem felelt meg a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdése f) pontjának; mivel nem rögzítette, hogy a kérelmező mikor került vagy kellő gondosság esetén mikor kerülhetett volna abba a helyzetbe, hogy bejelentesse az elhunyt felek jogutódait és kérhesse az eljárás folytatását (pl.: a rendelkezésre álló iratok szerint született-e hagyatékátadó végzés vagy öröklési bizonyítvány, abból kapott-e a kérelmező, stb.). A kérelmezett ugyanakkor jelen eljárásban benyújtott ellenkérelmében kifejezetten a 2012. április 18. és 2012. május 18. közötti 30 nap levonását kérte azzal az indokkal, hogy a kérelmező jogelődje már a hagyatékátadó végzés meghozatala és jogerőssé válása időpontjában kérhette volna az eljárás folytatását, azonban ezt csak 2012. május 18. napján tette meg; ezzel konkrétan megjelölte a kérelmező jogelődje hivatkozott eljárási mulasztása miatt levonható időtartamot. Önmagában ezen hivatkozás ezért nem indokolhatta volna az időtartam levonásának mellőzését. Az ítéltábla azonban a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint felülbírálati jogkörét – a (2)–(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja; ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)–d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak, azaz a fellebbezés indokai is. A kérelmező

fellebbezésében ezen időtartammal összefüggésben kizárólag a Debreceni Ítéltábla korábbi döntésében kifejtettekre hivatkozott, ezért az ítéltábla is csak ezt vizsgálhatta; arra azonban nem térhetett ki, hogy egyéb okból a sérelmezett 30 nap levonásának volt-e helye.”

[19] Mivel a kérelmezett ellenirata a fent ismertetettek szerint a jelen ügyben is megfelelt a Pevtv. 14. §-a (2) bekezdésének f) pontjában rögzítetteknek (abban feltüntette az érintett időtartam vonatkozásában is a kérelmező azon eljárási cselekményét, illetve szükséges eljárási cselekménye elmulasztását alátámasztó tényeket, amelyek a kérelmezett álláspontja szerint megalapozzák – a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz vonatkozásában – meghatározott időtartam figyelmen kívül hagyását), a pusztán ennek a hiányosságára alapított fellebbezés nem lehetett eredményes.

[20] Bár a kérelmező a fellebbezésben utalt arra is, hogy „az elsőfokú bíróság végzése az eljárás befejező időpontja (...) tekintetében megalapozatlan és jogellenes”, ennek indokát nem adta a fellebbezésben, ezért – ugyancsak a Pp. 370. §-ának (1) bekezdésében rögzítettek alapján – ez a hivatkozása sem lehetett eredményes, egyben ugyanakkor ellentétben is állt a már a fellebbezési kérelmében (fellebbezés 1. oldal) és annak zárszavában (6. oldal) rögzítettekkel, amely szerint az elsőfokú bíróság által meghatározott 7175 nap számított időtartam alapulvételével kérte a fellebbezés elbírálását.

[21] A fellebbezésben kérte továbbá a kérelmezett „teljes (első- és másodfokú) perköltség viselésére” történő kötelezését is, azonban a fellebbezésben nem tette vitássá [Pp. 370. §-ának (1) bekezdése] az elsőfokú végzés azzal kapcsolatos megállapítását, hogy nem tarthat igényt elsőfokú eljárási költségre, mert azt nem az elsőfokú határozatban részletezett jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően számította fel.

[22] Az ítéltábla ezért helybenhagyta az elsőfokú végzés fellebbezett részét a Pp. 389. §-a alapján alkalmazandó 383. § (2) bekezdése alapján.

[23] A kérelmező fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban a kérelmezett nem számított fel másodfokú eljárási költséget, ezért arról nem kellett rendelkezni. A kérelmező ugyanakkor a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a fellebbezésben vitatott érték (1 441 000 Ft) alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.)

47. §-ának (1) bekezdése szerint számított 43 230 Ft feljegyzett fellebbezési illetéket. Az ennek megfizetésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 78. §-ának (4) bekezdésén, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (2a) bekezdésein alapul.

Debrecen, 2025. július 14.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró